

Η Γυναικοκτονία & το Κυνήγι Μαγισσών στην «Πολιτισμένη» Δύση

Δανάη Κασίμη

Δυστυχώς, η επικαιρότητα απάντησε με τρόπο αμείλικτο στους ένθερμους αντιπάλους του φεμινιστικού κινήματος. Η Έλενα, που δολοφονήθηκε από δύο άνδρες, μας έριξε μια γερή σφαλιάρα σοκάροντας ακόμα και τις αντιδραστικές φωνές που διαμαρτύρονται για τον δήθεν ολοκληρωτισμό του φεμινιστικού κινήματος. Το γεγονός ότι η Έλενα είναι μία Ελληνίδα που ζει σε μία δυτική κοινωνία και όχι στην Αφρική ή στη Μέση Ανατολή, ενισχύει ακόμη περισσότερο το επιχείρημα ότι ο φεμινισμός όχι απλώς δεν αποτελεί ρεύμα μιας παλαιότερης εποχής στη Δύση αλλά θεωρείται αναγκαιότητα. Η φρικαλεότητα των βιασμών που έρχονται στο φως της δημοσιότητας και δεν κρύβονται πίσω από τις οχυρωμένες πόρτες των μικρών πόλεων και της φοβικής γειτονιάς, δεν αφήνουν περιθώρια για μεσοβέζικες αναλύσεις σχετικά με την πάταξη του σεξισμού και τον ξεριζωμό της πατριαρχίας.

Τα ριζοσπαστικά κινήματα στην Ευρώπη θα πρέπει να διεκδικήσουν παράλληλα την πραγματική ισότητα ανεξαρτήτως φύλου, χρώματος ή φυλής, διότι είτε μιλάμε για σεξισμό είτε για ρατσισμό, οι αιτίες έχουν κοινές ρίζες. Ο φασισμός εμπεριέχεται με κάθε έννοια στη γυναικοκτονία που πραγματοποιήθηκε στη Ρόδο από τους δύο άνδρες: μία γυναίκα αρνήθηκε κάνει σεξ με δύο άνδρες, οι οποίοι τη δολοφόνησαν επειδή αρνήθηκε. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι/ες με μία πράξη απόλυτου σκοταδισμού, η οποία μας δείχνει ότι η γυναίκα δεν έχει δικαίωμα να αρνείται τη σεξουαλική επαφή. Πιο απλά, η γυναίκα είναι αντικείμενο και το σώμα της είναι προορισμένο να ικανοποιεί τους άνδρες και τίποτε άλλο. Δεν υπάρχει περίπτωση μία γυναίκα να εκφράσει την άρνησή της χωρίς να χαρακτηριστεί αρνητικά και να δεχτεί

προσβλητικά σχόλια στην καλύτερη περίπτωση. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι οι περισσότερες έχουμε μνήμες από τα σχολικά χρόνια μέχρι σήμερα που επιβεβαιώνουν αυτό το μισογύνικο φαντασιακό που αιωρείται σαν απειλή από την κόλαση και στις δυτικές κοινωνίες. Μεγάλο μέρος των ανδρών ήδη από νεαρή ηλικία, εκφραζόταν είτε υποτιμητικά απέναντι στις γυναίκες σαν εκείνες να μην είναι πλάσματα ικανά να ζουν όπως οι άνδρες ασκώντας τις ίδιες δραστηριότητες.

Ορισμένα μέσα μαζικής ενημέρωσης δε, φροντίζουν και πάλι να εκκολάπτουν ανερυθρίαστα το «αυγό του φιδιού» ενοχοποιώντας τα θύματα της έμφυλης βίας, τα οποία μετά θάνατον ή σε άλλες περιπτώσεις μεταγενέστερα, θα πρέπει να αποδείξουν ότι δεν προκάλεσαν με τη συμπεριφορά τους. Με άλλα λόγια, οι εκφραστές αυτής της φασιστικής ανάγνωσης ισχυρίζονται ότι και μόνη η ύπαρξη των γυναικών είναι προκλητική. Είναι πραγματικά εξωφρενικό ότι οι γυναίκες ακόμη και σήμερα στην πολιτισμένη Δύση, αντιμετωπίζονται ως μάγισσες του Μεσαίωνα και ορισμένοι δημοσιογράφοι ως άλλοι «ιεροεξεταστές» διακηρύττουν με σθένος ποια είναι τα ηθικά όρια μέσα στα οποία θα πρέπει να κινούνται οι γυναίκες, οι γκέι, οι λεσβίες, οι τρανς έτσι ώστε να μην προκαλέσουν τα ένστικτα των υποψηφίων βιαστών. Με αυτόν τον τρόπο καλλιεργούν στις συνειδήσεις ενός αδρανούς τηλεοπτικού κοινού το αίσθημα της υποταγής στα πιο πατριαρχικά μοντέλα που μπορεί να συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Εφοδιάζουν υπόρρητα τους αποχαυνωμένους ακροατές-τηλεθεατές με μισογύνικα εργαλεία έτσι ώστε να αποκτήσουν αντανακλαστικά που υπερασπίζονται τη «φυσική» ανάγκη των ανδρών για σεξουαλική ικανοποίηση. Ο άνδρας ως επιτέλεση στις πατριαρχικές κοινωνίες, δηλαδή το μοντέλο της ματσίλας, αποδεικνύεται καθημερινά στην Ελλάδα, ότι ζει και βασιλεύει όντας καλά ριζωμένο. Και όχι απλά είναι ριζωμένο, αλλά απ' ό, τι φαίνεται έχει τόσο πολλές ρίζες που ξεμπροστιάζονται μέσα από τη συστημική φρασεολογία των media, η οποία λειτουργεί διδακτικά σε μία κοινωνία, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας στερείται κριτικής σκέψης.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου ένα παιχνίδι συνδικαλισμού ο

φεμινισμός, όπως αισχρά διαδίδουν κάποιοι. Η ένταξη του αντισεξιστικού λόγου, όπως και του αντιρατσιστικού, θα πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής ατζέντας της αριστεράς και της αναρχίας, όχι μόνο σε επίπεδο θεωρητικό αλλά καθημερινά στην πράξη. Είναι απαράδεκτο το γεγονός ότι στους κόλπους του κινήματος, υπάρχουν σχεδόν αποκλειστικά γυναίκες στις ομάδες που ασχολούνται με το φύλο, τον φεμινισμό και τον σεξισμό. Όσο ο φεμινισμός θεωρείται μια υποκατηγορία που απλά κάνει μπούγιο και υπάρχει όχι απλώς διακοσμητικά αλλά ως ένα θέμα υποδεέστερο σε σχέση με τα λοιπά προτάγματα για κοινωνική αλλαγή, τόσο το μίσος ενάντια στις γυναίκες και στα ΛΟΑΤΚΙ άτομα θα γιγαντώνεται με τέτοιο τρόπο που μια μέρα δε θα πιστεύουμε πώς εκτοξεύτηκαν τα ποσοστά της Χρυσής Αυγής και των λοιπών φασιστικών μορφωμάτων στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο.